

Компетенція – внутрішні, потенційні, приховані психологічні новотвори (знання, уявлення, програми (алгоритми) дій, системи цінностей і відносин), які потім виявляються в компетентностях. Компетенція ґрунтується на набутих навичках, знаннях і досвіді, які забезпечують можливості для виконання поставленого завдання або здійснення певної діяльності. Як приклад можна привести рівень володіння мовою, якою користується перекладач у своїй щоденній роботі [1, с. 109].

Під компетенцією в сучасній методиці розуміється не тільки «обізнаність, сукупність знань» (якщо мова йде про знання мови), а й «здатність» (якщо мова йде про уміння і навички та практичне володіння мовою) [2, с. 111].

Використання іноземної мови в комунікативних цілях вимагає певного рівня мовної, мовленнєвої та соціокультурної компетенції, у зв'язку з чим виникає необхідність навчання іноземним мовам в нерозривній єдності з вивченням специфіки суспільного і культурного життя як своєї країни, так і країни, мова якої вивчається.

Компетентнісний підхід у навчанні англійської мови можна реалізувати різними підходами до діяльності. В основі інноваційних технологій лежать правильне планування і організація навчального процесу, виділяється особливе місце активності, активній самостійній та пізнавальній діяльності. Тому необхідно приділяти особливу увагу самостійній роботі з навчальними та оригінальними текстами. Все це розвиває уміння роботи над проблемними питаннями, виходити з невизначених ситуацій, самостійно знаходити необхідні відомості йт.д.

Формування компетентності пов'язано з продуктивністю діяльності майбутніх випускників. Тому важливого значення набуває розвиток здатності особистості до саморозвитку, самовдосконалення, розвитку потреб і творчих здібностей.

Аналіз наукової літератури показує, що сутність компетентнісного підходу полягає в тому, що він сприяє посиленню прагматичної спрямованості навчання іноземної мови на основі оволодіння стратегіями розв'язання лінгвістичних задач; розвитку креативних здібностей студентів, завдяки розвитку колективних технологій навчання (проектна технологія, робота в парах, малих групах і т.д.); створення іншомовного полікультурного середовища, що забезпечує формування та розвиток мовної особистості; вдосконалення процесу відбору і методичного структурування навчального матеріалу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мигдаль И. Ю. Роль чтения на иностранном языке в компетентностной модели обучения / Язык: категории, функции, речевое действие. Материалы X юбилейной международной научной конференции к 75-летию Валерия Степановича Борисова. М., 2017. С. 108–112.
2. Редькина Т. В. Роль домашнего чтения в процессе обучения английскому языку в общеобразовательной организации / Современные проблемы в науке и образовании глазами молодых ученых сборник научных статей. М., 2016. С. 110–113.

Косович О. А.

група ОМ–24 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)

Науковий керівник – доктор філол. наук, професор Косович О. В.

СМИСЛОВІ І ФОРМАЛЬНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТЕРМІНОЛОГІЇ ЖИВОПИСУ

Термінологія живопису відрізняється від терміносистем інших областей образотворчого мистецтва предметною областю, до якої вона відноситься, і специфікою її мовного втілення. Важливою відмінною рисою термінів живопису є їх тісний зв'язок з певними школами і напрямками, які іноді представлені ім'ям одного художника.

Терміни живопису утворюють підсистему терміносистеми образотворчого мистецтва, вони є словесними позначеннями понять, які використовуються в спеціальній мистецтвознавчій літературі, присвяченій напрямкам, школам і стилям живопису, в навчальних посібниках з техніки живопису, при описі живописних творів і майстерності окремих художників, у викладанні курсів теорії та історії живопису, в професійному спілкуванні художників. Нам є близькою точка зору Д. М. Шмельова про те, що вивчення тематичних груп сприяє розкриттю загальних процесів розвитку лексики. «... Для лінгвістики зовсім не байдужим є те, як членується в кожному конкретному мові дана предметно-смилова область <...>. При виділенні тематичних груп найменувань істотним є той факт, що, відображаючи ті чи інші явища дійсності, слова в мові є пов'язані між собою, як і взаємопов'язані явища самої дійсності, що відображаються ними» [1, с. 9].

Для класифікації термінів живопису висунуті наступні принципи: 1) наведена класифікація обмежується тільки тими термінами, які мають пряме або непряме відношення до живопису, включаючи нові терміни, що з'явилися в українській мові останнім часом і, які не увійшли ні в один словник; 2) слова об'єднуються в одну групу завдяки подібності або спільності функцій слів, що позначають предмети, явища і процеси; 3) враховується наявність двох типів термінів живопису: а) фундаментальні, що визначають місце і особливість художніх творів в історії і культурі; б) вузькоспеціальні, які прийняті і використовуються всередині професійних співтовариств для визначення особливостей художньої діяльності та предметного середовища.

Виходячи з цих принципів, терміни живопису розділяємо на 12 основних груп: техніки і види живопису; твори живопису; жанри живопису та жанрові різновиди творів живопису; напрямки, школи і стилі живопису; найменування художника; компоненти художнього зображення; інструменти та пристосування для роботи художника; матеріали для малювання; дефекти живописного зображення; образні аналоги в реальній дійсності; приміщення для створення або показу творів живопису; виконання живописного твору. Кожна група включає кілька підгруп.

Лексико-семантичні варіанти терміну, які входять в різні тематичні групи, враховуються як окремі термінологічні одиниці: наприклад, полотно має значення «основа для живопису» і «твір живопису», акварель позначає вид фарби, техніку живопису і твір, виконаний в цій техніці. Системність, тобто внутрішня узгодженість, є важливою рисою термінології живопису. Залежно від матеріалу, що використовується художником, формуються певні техніки, які, в свою чергу, визначають вид живопису. Ця особливість впливає на розвиток полісемії. Взаємозалежність термінів полягає також в тому, що від одного вихідного гніздового слова утворюються стійкі словосполучення, що відображають близькі поняття.

Відтак, термінологія живопису є автономною і в той же час є найважливішою частиною терміносистеми образотворчого мистецтва і, ширше, мистецтвознавства. Цим зумовлена наявність у ній базових мистецтвознавчих понять і деяких елементів родинних підсистем, таких як графіка, скульптура, дизайн.

ЛІТЕРАТУРА

1. Шмелев Д.Н. Проблемы семантического анализа лексики. М.: Наука, 1973. 120 с.

Кот Я. А.

група УА 44 (Національний університет

«Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка)

Науковий керівник – канд. філос. наук, доцент Тютюнник О. М.

ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНОГО ПІДХОДУ В ПРОЦЕСІ ПОЛІКУЛЬТУРНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

У наш час питання полікультурного виховання учнів є дуже актуальним. Інтегроване навчання – це те навчання, у якому зникають встановлені межі, видбувається зв'язок між будь-якими дисциплінами та учні починають критично мислити та оцінювати різні взаємодії. Основною